

Arrest

nr. 134 350 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 25 oktober 2011, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 21 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 1 december 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op 19 februari 2014 in kennis gesteld.

1.6. Verzoeker diende op 10 maart 2014 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verklaart deze aanvraag op 24 april 2014 onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.03.2014 bij

onze diensten werd ingediend door :(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 10.2.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.21.10.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.10.2011 (zie bevestiging arts dd.7.4.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 10.2.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel dat verzoeker aanvoert, luidt:

“Schending van artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

‘De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen’ (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1. Verweerster verklaart in toepassing van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot onbepaald verblijf dd. 10.03.2014 op 23.04.2014 onontvankelijk.

Verweerster motiveert haar beslissing dd. 23.04.2014 onder verwijzing naar de eerder op 12.10.2011 door verzoeker ingediende aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging en de aan verweerster medegedeelde medische stukken per 10.03.2014, volgens verweerster enkel toelaten te besluiten dat '[...]de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.10.2011, quod certe non.

Verweerster verwijst in dit verband naar haar eerdere beslissing dd. 10.02.2014.

III.2. Art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 luidt als volgt (eigen onderlijning en accentuering) :

Art. 9ter. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : [...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Aangezien verweerster op 10.02.2014 het verzoekschrift die zij eerder gegrond heeft verklaard, enkel heeft geoordeeld rekening houdende met de medische elementen die haar op 10.02.2014 bekend waren en waaruit zou moeten blijken dat gelet de medische toestand van verzoeker op 10.02.2014 verweerster alsdan een beslissing zou hebben genomen rekening houdend met alle relevante 'elementen' betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker, dit terwijl de aan verweerster medegedeelde medische stukken per 10.03.2014 inclusief het standaard medisch getuigschrift dd. 21.02.2014 (SMG), duidelijk aangeeft dat verzoeker thans om een verblijfsmachtiging vraagt gelet op o.m. de door de behandelende geneesheer vastgestelde toestand van 'vermoedelijk schizofrenie (zie SMG dd. 21.02.2014) en klemtoon wordt gelegd op de noodzaak van mantelzorg door zijn in het Rijk verblijvende broers met machtiging tot verblijf alhier.

Voor zover er thans medische elementen voorhanden zijn die duiden op een toestand van schizofrenie en de gevolgen aangaande 'psychotische depressie' hetgeen ook eerder op 21.10.2011 aan verweerster werd medegedeeld en op hetgeen zij zich op 10.02.2014 heeft gebaseerd wanneer zij de aanvraag van 21.10.2011 ongegrond heeft verklaard ligt er thans een nieuw element voor in de zin dat in het standaard medisch getuigschrift dd. 21.02.2014 (SMG), wordt aangegeven dat dat verzoeker thans om een verblijfsmachtiging vraagt gelet op o.m. de door de behandelende geneesheer vastgestelde toestand van 'vermoedelijk schizofrenie (zie SMG dd. 21.02.2014), zodat verweerster op 23.04.2014 in elk geval niet op correcte gronden concludeert dat alle 'relevante elementen' voor de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 10.03.2014 reeds zouden zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging op 21.10.2011.

Zodoende heeft verweerster op 23.04.2014 nagelaten een gemotiveerde beslissing te nemen aangaande de door verzoeker op 10.03.2014 ingeroepen nieuwe en relevante elementen ter ondersteuning van diens aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk en kan zij op 23.04.2013 niet dienstig oordelen tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker dd. 14.01.2014 op grond van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. aangezien zij tot op heden nog geen beslissing heeft genomen aan verzoeker bekend, waarbij verweerster haar beslissing grondt op een onderzoek van alle door verzoeker ingeroepen elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk wegens medische redenen dd. 10.03.2014.

Zodoende schendt de bestreden beslissing manifest artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 (meer bepaald art. 9ter § 3, 5° Vr.W.) juncto ligt een schending voor van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de tweede regularisatieaanvraag 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 9 maart 2014 reeds dezelfde aandoening werd ingeroepen als bij de eerste medische regularisatieaanvraag op 21 oktober 2011.

In de eerste medische regularisatieaanvraag werden de medische klachten omschreven als depressie met psychotische kenmerken, vermoeden van schizofrenie.

In de tweede medische aanvraag werd er melding gemaakt van vermoedelijke schizofrenie.

Verzoeker toont niet aan in welke mate een vermoedelijke schizofrenie zou verschillen van een vermoeden van schizofrenie.

Het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich.

De verwerende partij – die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvraag(en) – kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft, zoals reeds aangehaald, immers duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift (cfr. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. X, d.d. 14 maart 2013).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt: “De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat er geen nieuwe ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de eerste medische regularisatieaanvraag. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, bevoegd is om zich uit te spreken over de aanwezigheid van nieuwe medische elementen. Deze heeft derhalve geheel binnen de hem toegekende bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk verklaard. Hij diende dienaangaande geen advies in te winnen van een geneesheer.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RVV 29 maart 2012, nr. X)

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk bij gebrek aan nieuwe medische elementen in vergelijking met een vorige aanvraag 9ter. Het enige middel is ongegrond.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4. (...)” (eigen onderlijning)

De Raad wijst er op dat het motief van de eerste bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van § 3, 5° van ditzelfde wetsartikel onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 10 maart 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van haar aanvraag van 21 oktober 2011, terwijl haar gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag en het nieuw voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Voorts zou er in de beslissing van 10 februari 2014, die betrekking heeft op de eerste aanvraag reeds uitgebreid zijn ingegaan op gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst.

Dit determinerend motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker geeft in het middel aan dat in de aanvraag, waarvan de beslissing het voorwerp is van het geding dat hij thans een toestand kent van "vermoedelijke schizofrenie en de klemtoon wordt gelegd op de mantelzorg die hij behoeft. Verzoeker meent dat deze toestand van "vermoedelijke schizofrenie" een nieuw element is.

Deze bewering is manifest onjuist en zelfs abusief. In haar eerste aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd meermaals een toestand van vermoedelijke schizofrenie van verzoeker gesignaleerd door de behandelde geneesheer en de arts van de verwerende partij heeft met deze toestand bij de beoordeling van de eerdere aanvraag ook rekening gehouden. In het advies van 28 januari 2014 dat leidde tot de beslissing van 10 februari 2014 die de eerste aanvraag ongegrond verklaarde, wordt gelezen:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.10.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- *Medicatievoorschriften van dr. JP de dato 13/07/2011, 2/08/2011, 19/08/2011, 09/09/2011, XX/09/2011, 19/10/2011, 15/12/2011, datum onleesbaar, 10/01/2012, 15/XX/XX, 25/04/2012, 05/07/2012, 09/08/2012, datum onleesbaar, 16/11/2012, 24/11/2013, 25/XX/2013.*
- *Medisch getuigschrift de dato 11/10/2011 van dr. JP. Depressie met psychotische kenmerken,*
- *Medisch getuigschrift de dato 16/02/2012 van dr. JP. Vermoedelijk schizofrenie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 23/04/2012 van dr. JP. Vermoedelijk schizofrenie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 05/07/2012 van dr. JP. Psychose, vermoedelijk schizofrenie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 16/11/2012 van dr. JP. Woede-aanvallen, teruggetrokken in zichzelf, geen sociale contacten.*
- *Medisch getuigschrift de dato 13/06/2013 van dr. JP. Schizofrenie (onder voorbehoud).*

RvV 148 438 - Pagina 7 van 8

- *Medisch getuigschrift de dato 27/08/2013 van dr. JP. Schizofrenie.*

Met het attest van de buitenlandse arts en een vertaald document wordt geen rekening gehouden gezien geen van beide documenten vertaald werd door een beëdigd vertaler.

Het medisch getuigschrift de dato 30/05/2013 van dr. P. is niet geldig aangezien er geen naam van de patiënt vermeld staat.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier, samengesteld uit de hoger vermelde medische attesten, blijkt dat de betrokkene last heeft van psychische klachten (depressie met psychotische kenmerken, vermoeden van schizofrenie).

Er is in dit medisch dossier geen enkel concreet element dat wijst op een ernstige psychiatrische stoornis. Overigens werd geen van de gestelde diagnoses bevestigd door een uitgebreid psychiatrisch onderzoek. Dat het om een eerder banaal probleem gaat blijkt uit de aard van de vermelde klachten, de aard van de behandeling, het feit dat er nooit een psychiater geconsulteerd werd en het feit dat de betrokkene nooit gehospitaliseerd werd omwille van zijn klachten. Verder is er geen concreet element dat aantoonst dat het aangehaalde suiciderisico regel zou zijn. Het aangehaalde risico is louter hypothetisch.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Uit dit advies blijkt dat de vermoedelijke schizofrenie duidelijk kenbaar is gemaakt aan de verwerende partij ter gelegenheid van de eerste aanvraag en dat de verwerende partij met deze toestand heeft rekening gehouden. Zowel verzoeker als diens raadsman zijn hiervan op de hoogte vermits het beroep dat dezelfde raadsman instelde tegen de beslissing van 10 februari 2014 bij arrest nr. 127 493 op 28 juli 2014 door de Raad werd verworpen. Ook met de psychotische depressie is er in de eerdere aanvraag rekening gehouden. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het voorgaande kan evenmin een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden vastgesteld. Enig onzorgvuldig handelen wordt niet aangetoond en evenmin blijkt dat de beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301) wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN